

Parlementaire onderzoekscommissie  
belast met het onderzoek naar  
mogelijke disfuncties in het  
strafrechtelijk onderzoek "Operatie  
Kelk"

van

VRIJDAG 28 MAART 2025

Voormiddag

Commission d'enquête parlementaire  
chargée d'enquêter sur d'éventuels  
dysfonctionnements dans le  
déroulement de l'enquête pénale  
baptisée "Opération Calice"

du

VENDREDI 28 MARS 2025

Matin

De openbare commissievergadering wordt geopend om 10.59 uur en voorgezeten door de heer Pierre Jadoul.

La réunion publique de la commission est ouverte à 10 h 59 et présidée par M. Pierre Jadoul.

**Hoorzitting met mevrouw Anne Beeckman, gewezen rechercheur van de federale gerechtelijke politie.**

**Audition de Mme Anne Beeckman, ancienne enquêteuse de la police judiciaire fédérale.**

De **voorzitter**: Mevrouw Beeckman, ik dank u voor uw aanwezigheid.

Mevrouw Beeckman, ik herinner u eraan dat conform artikel 4, § 1, van de wet van 3 mei 1880 op het parlementair onderzoek, gewijzigd bij de wet van 30 juni 1996, de onderzoekscommissie alle in het Wetboek van strafvordering omschreven onderzoeksmaatregelen kan nemen. Ze kan onder meer getuigen onder ede horen.

Alvorens u te vragen de eed af te leggen, wens ik de aandacht te vestigen op het laatste lid van artikel 8 van bovenvermelde wet, volgens hetwelk iedere getuige kan aanvoeren dat hij, door naar waarheid een verklaring af te leggen, zich zou kunnen blootstellen aan strafvervolging en derhalve getuigenis weigeren (zie ook artikel 14, 3, g) van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966, bekrachtigd bij de wet van 15 mei 1981). Dat betekent dat u het recht heeft om te zwijgen wanneer u meent dat uw publieke verklaring later tegen u zou kunnen worden gebruikt in een strafvordering.

Ik wil er vervolgens nog de nadruk op leggen dat u, krachtens artikel 9 van dezelfde wet, voor valse getuigenis kan worden gestraft met een gevangenisstraf van twee maanden tot drie jaar en u voor een termijn van ten minste vijf en ten

hoogste tien jaar kunt worden ontzet uit het recht om te kiezen of verkozen te worden.

Ten slotte wijs ik u erop dat ingevolge artikel 3 van voornoemde wet de geheimhouding van uw verklaringen niet is gewaarborgd tenzij het gaat om verklaringen afgelegd tijdens een vergadering met gesloten deuren en waarvoor de commissie zich uitdrukkelijk heeft verbonden de geheimhouding in acht te nemen. Bovendien is ieder stuk dat u aan de commissie zou overleggen vatbaar voor openbaarmaking.

Na deze verduidelijking vraag ik u de eed af te leggen door de hand te heffen en de volgende woorden te herhalen: "Ik zweer de gehele waarheid en niets dan de waarheid te zullen zeggen."

*Mevrouw Beeckman legt de eed af.*

De **voorzitter**: Mevrouw Beeckman, ik geef u het woord, zodat u kunt toelichten welke rol u hebt gespeeld in de zaak Kelk. Daarna volgen vragen van de commissieleden.

Ik vraag de commissieleden om zo bondig mogelijk te zijn om de timing van mevrouw Beeckman, die ons om 12.30 uur moet verlaten, te respecteren.

**Anne Beeckman**: Bedankt, mijnheer de voorzitter.

Ik ben gepensioneerd eerste commissaris eerste klasse van de federale gerechtelijke politie. Eind september 2010 werd ik door onze directeur Operaties gevraagd om mijn bijdrage te leveren in het dossier Kelk. Mijn taak bestond er vooral in structuur en methodologie in het dossier te brengen.

Ik ben begonnen met een terreinverkenning. Een van de eerste zaken die ik hierbij vaststelde, was dat de kerkelijke structuur zeer versnipperd was.

Dat zou ook gevolgen hebben voor het onderzoek. Ik probeerde ook altijd zicht te krijgen op de mogelijke kwalificaties. Als men als politiedienst vooraf onvoldoende rekening houdt met de constitutionele bestanddelen van de mogelijke misdrijven, verloopt de bewijsvoering nadien immers moeilijker.

Uiteraard was op dat ogenblik het misdrijf van schuldig verzuim aan de orde, naast de verschillende mogelijke zedenmisdrijven. We hebben in onze verkenningsronde ook rekening gehouden met een vorm van strafbare deelneming, met name het onderdak verlenen aan boosdoeners. Dat staat zo in de wet. Dat is een gewoontemisdrijf. Dat leek mij op dat ogenblik dus ook een mogelijke piste om te volgen. Ik moet u echter teleurstellen, want die heeft niet veel opgebracht. Dat kan men in het begin echter niet weten.

Naast de terreinverkenning hebben we ook getracht om structuur in het dossier te krijgen en het dossier nog meer te digitaliseren dan reeds het geval was, zodat het altijd gemakkelijk te consulteren was.

Er werd ook een tijdlijn opgesteld. Alle feiten kregen een apart nummer omdat het op die manier ook duidelijk was hoe het feit in het dossier was terechtgekomen.

Feiten uit de dossiers van Halsberghe kregen de initialen HF, feiten uit de dossiers van Devillé werden aangeduid met de initialen DF, feiten via de commissie-Adriaenssens kregen de initialen AF, feiten van de burgerlijke partij kregen de letters BPF, onderzoeksfeiten werden aangeduid met OZF en huiszoekingsfeiten werden geïndiceerd met HZF. Op die manier konden we telkens weten hoe een feit in het dossier terechtgekomen was, wat de bron was.

Telkenmale werd het feit op zich bepaald. Voor een verdachte van zedenfeiten met tien mogelijke slachtoffers was er sprake van tien feiten, op voorwaarde dat de slachtoffers geïdentificeerd konden worden. Indien het slachtoffer niet geïdentificeerd kon worden maar de dader wel, dan werd dit aangeduid met XYZ. Ieder feit werd apart geclassificeerd.

We maakten ook een onderscheid tussen de verdachten van de zedenmisdrijven en de ontvangers van de meldingen, wat eventueel van pas kwam voor de kwalificatie schuldig verzuim. Vervolgens hebben we de stukken gecontroleerd en verwerkt in het systeem. We onderzochten de linken tussen de verschillende bronnen. Sommige zaken die in dossiers van Devillé voorkwamen,

kwamen bijvoorbeeld ook voor bij de dossiers van de commissie-Adriaenssens of kwamen aan bod in stukken van de huiszoeking in Mechelen.

Nadat ik begonnen was die linken te leggen en de stukken goed door te nemen, moest ik abrupt stoppen. Daarom heb ik toen de zogenaamde abrupt-pv's opgesteld. Op 10 december moesten we stoppen met de exploitatie van de stukken die mogelijk uit het dossier geweerd zouden worden. Later bleek dat we verder mochten zoeken in die stukken, maar we mochten geen gebruik meer maken van de stukken van de commissie-Adriaenssens, wat voor mij een serieuze handicap was.

Vervolgens werden alle dossiers door het team volledig onderzocht. Er werd een pv opgesteld van nazicht van het dossier en de slachtoffers en potentiële verdachten werden verhoord. Dat nam allemaal relatief veel tijd in beslag. Daarmee zijn veel mensen van onze dienst bezig geweest. Zij hebben echt het onderste uit de kan gehaald, dat kan ik wel zeggen. Soms hadden wij slechts flarden van informatie, zoals een halve naam. Daarop is dus echt goed doorgezocht.

Daarna hebben we de tweede reeks huiszoekingen voorbereid, die plaatsvonden in januari 2012 bij 23 congregaties en 8 bisdommen. We hadden dus niet alleen de bisdommen, maar ook veel congregaties; van sommige had ik nog nooit gehoord. Ik wist niet dat er zoveel congregaties zijn. Per congregatie en per bisdom werd vooraf een overzicht gemaakt van de feiten en de verdachten die al in het dossier Kelk zaten, zodat men bij de huiszoekingen gericht te werk kon gaan.

De resultaten van die huiszoekingen moesten dan uiteraard opnieuw verwerkt worden. Ik ga er nu natuurlijk zeer snel over, maar in de praktijk duurde dat allemaal redelijk lang. Vervolgens hebben wij de protagonisten verhoord en overzichts-pv's per voornaamste verdachte opgesteld.

Dat is in een notendop waarmee ik bezig was, omringd door al mijn collega's.

**De voorzitter:** Mevrouw Beeckman, als ik het goed heb begrepen, was u in juni 2010 niet aanwezig.

**Anne Beeckman:** Nee, toen zat ik nog niet op het dossier, aangezien ik geen deel uitmaakte van de zedenafdeling.

**De voorzitter:** Ik geef het woord aan mevrouw De Wit.

**Sophie De Wit (N-VA):** Mevrouw Beeckman,

bedankt voor uw komst naar de commissie. Ik heb een vraag.

U was niet aanwezig bij de huiszoeking in juni. Daarna hebt u wel gewerkt op de dossiers die tijdens de huiszoeking in beslag zijn genomen. We hebben de heer Delmulle in deze commissie reeds gehoord. Hij heeft gezegd dat er in het bisschoppelijke paleis 931 dozen in beslag zijn genomen. De dossiers in die dozen zijn onderzocht en deels ingescand. 285 dozen met dossiers bleken relevant te zijn. Dat is gigantisch veel. Kunt u uitleggen hoe dat allemaal in zijn werk ging en hoe die relevantie werd beoordeeld? Ik probeer me in te beelden dat men door zoveel dozen moet gaan en men die moet triëren. Hoe is dat in zijn werk gegaan?

**Anne Beeckman:** Wij hebben eerst gecontroleerd of het opschrift van de dozen overeenstemde met de inhoud, dus of de vlag de lading dekte. Als dat niet het geval was, dan moesten we een andere methodologie gebruiken. Dan moesten we werkelijk doos per doos bekijken. Het was echter al snel duidelijk dat er veel rommel en totaal irrelevante zaken tussen zaten, als ik dat een beetje oneerbiedig mag zeggen. Op basis daarvan werd de triage van de dozen gedaan. Persoonlijke dossiers van geestelijken werden uiteraard ingescand, maar doodsprentjes van de ganse parochie, bij wijze van spreken, uiteraard niet.

**Axel Weydts (Vooruit):** Mevrouw Beeckman, heb ik goed begrepen dat u pas bij het onderzoek was betrokken vanaf september 2010 en dat u ons niet veel wijzer zal kunnen maken over de periode die daaraan voorafgaat, ook niet via gesprekken die u daarover met collega's hebt gevoerd?

**Anne Beeckman:** Ik heb uiteraard alle pv's gelezen, maar ik was er niet bij.

**Axel Weydts (Vooruit):** Dat begrijp ik.

Ik wil graag verdergaan op wat collega De Wit net heeft gevraagd in verband met de selectie van de dozen. Het is immers zeer belangrijk dat we zeker kunnen zijn dat de geselecteerde dozen – een derde van het totaal – de juiste waren en dat er in de resterende twee derde effectief niets zat wat relevant was voor het onderzoek. Men kan natuurlijk nooit 100 % uitsluiten dat er ergens in een doos nog iets zou zitten dat relevant was.

Onderzoeksrechter De Troy heeft hier ook verklaard dat er heel veel handgeschreven documenten in die stukken zaten. Dat intrigeert me wel. Ik kan me namelijk inbeelden dat researchwerk uitoefenen op handgeschreven documenten allesbehalve evident is, zeker in tijden

waarin men nog niet met AI en andere hulpmiddelen dergelijke documenten digitaal kon exploiteren.

Kunt u daarover wat meer uitleg geven? Hoe bent u te werk gegaan om die talrijke handgeschreven documenten te kunnen uitpluizen om er zeker van te zijn dat daarin geen interessante informatie stond?

**Anne Beeckman:** We zullen nooit zeker zijn, in dossiers van enige omvang moet men ook altijd een kosten-batenanalyse doen en realistisch zijn.

Die dozen waren echt niet de schatten op zolder. U moet dat echt relativeren. Ik hoor u altijd praten over die dozen alsof daar ik-weet-niet-wat zou hebben ingezeten. We hebben daaruit informatie gehaald die nuttig was, maar u moet ook beseffen dat dat enkel over het bisdom Mechelen gaat. Het is precies alsof heel dat dossier valt of staat met die dozen. Dat is maar een fractie. Ik heb daarnet gezegd dat er 23 congregaties en 8 bisdommen onderzocht werden. De dozen waren van het bisdom Mechelen en die zijn zorgvuldig nagekeken. De perfectie is onmogelijk, maar maak u geen zorgen: wat erin zat, is eruit gehaald.

Op basis van de bevindingen uit die dozen zijn er ook huiszoekingsfeiten vastgesteld. Wanneer men een huiszoeking doet en men zoekt naar info over misdrijf X maar toevallig misdrijf Y vaststelt, moet men zijn ogen ook niet sluiten. Dat waren dus de zogenaamde huiszoekingsfeiten: nieuwe feiten die geregistreerd werden en zo in het dossier kwamen.

Er zat dus iets in, maar ook niet superveel en zeker geen *smoking gun*.

**Axel Weydts (Vooruit):** Als ik het goed begrijp, had u dus geen zoekmachine in 2010 die gemakkelijk die documenten zou kunnen exploiteren, zoals we dat vandaag zouden kunnen doen? Dat kan ik mij inbeelden.

**Anne Beeckman:** De stukken zijn wel gescand met OCR. Dus we konden daarin wel zoeken.

**Axel Weydts (Vooruit):** Kunt u daarover een beetje uitleg geven? Wij zijn natuurlijk leken als het gaat over dergelijk researchwerk.

**Anne Beeckman:** OCR staat voor *optical character recognition*. Men kan dus iets scannen of een foto maken, maar dat is dan enkel een foto. Zodra die technologie bestond, stond ik er altijd op, in al mijn dossiers, dat de zaken gescand werden met OCR, zodat men ze niet moest overtypen en men erin kon zoeken. Er is dus met zoektermen gezocht. Dat staat ook beschreven in de pv's. Natuurlijk zal men dat niet hebben in die

handgeschreven stukken. Als men echter aanwijzingen vindt in doos X over feit A, kijkt men ook wel verder dan juist het blaadje waar men zijn hit heeft.

**Axel Weydts** (Vooruit): Dat is verhelderend. Bedankt voor die uitleg.

**Sophie De Wit** (N-VA): Ik heb nog een meer algemene vraag.

Er werd een bijzondere werkwijze afgesproken. De onderzoeksrechter zou zich bezighouden met schuldig verzuim en de concretere dossiers werden teruggestuurd naar de parketten. Wat vond u van die werkwijze?

Hoe hebt u de samenwerking en werkwijze met de verschillende actoren globaal ervaren? Liep dat vlot? Had u het gevoel dat niet iedereen op dezelfde lijn zat? Het was namelijk een bijzonder onderzoek gezien het thema, maar voor het overige was het een onderzoek zoals alle andere onderzoeken.

**Anne Beeckman**: Een onderzoek zoals alle andere zou ik het niet echt noemen. Er waren wel de klassieke hinderpalen. Het ging over zedenmisdriven, die op zich al moeilijk te bewijzen zijn en feiten uit het verre verleden. Dat waren dus de klassieke hinderpalen.

Natuurlijk kwamen al die procedures daarbij. Die procedures zijn er nu eenmaal. Men kan de mensen niet verwijten dat ze procedures uitputten. Op een gegeven moment was ik echt wel een beetje gefrustreerd. Daarom heb ik die abrupt-pv's gemaakt. Ik was immers goed gelanceerd, ik begon te zoeken en pv's op te maken en ineens zei men stop. Nadien was ik de helft, of meer dan de helft van mijn feiten kwijt. Dat was frustrerend, maar daarmee moet men kunnen leven.

**Sophie De Wit** (N-VA): U hebt dus nergens, ook als onderzoeker, ondervonden dat er boven u strubbelingen, meningsverschillen of discussies waren?

**Anne Beeckman**: Nee. Het klinkt misschien raar, maar op zich hadden wij relatief weinig last van die procedures. Aan ons werd gewoon gezegd welke stukken we mochten gebruiken en welke niet. Voor de rest hadden wij werk genoeg. Gewoon de analyse en de verhoren van al die mensen was al werk genoeg, dat wij niet zo wakker lagen van wat er eventueel zou kunnen gebeuren boven onze hoofden.

**Sophie De Wit** (N-VA): U hebt dus verder heel veel werk verzet, wetende van bij het begin dat het

niet evident was, aangezien het ging om oude feiten?

**Anne Beeckman**: Inderdaad. Het was geen dossier waarmee we prijzen zouden winnen. Het was van bij de start duidelijk dat de bewijslast zeer moeilijk zou zijn. Daarom zijn we in het begin creatief met de gegevens van het dossier omgegaan. Voor het schuldig verzuim hebben we ook de gevaarsituaties onderzocht die aan het slachtofferschap waren verbonden. Uit de lezingen van de dossiers bleek dat die logischerwijze enorme gevolgen voor de slachtoffers konden hebben en dat die gevolgen ook mogelijk een gevaarsituatie voor de slachtoffers inhielden. In de tijdlijn zijn dus, naast het plegen van de misdrijven zelf, niet alleen de mogelijke indicaties van schuldig verzuim opgenomen, maar ook de gevaarsituaties die verbonden waren aan het slachtofferschap. Ik weet niet of dat duidelijk is?

**Sophie De Wit** (N-VA): Kunt u dat verder toelichten? Ik vind het wel interessant.

**Anne Beeckman**: Zoals in de andere dossiers die ik behandelde, stelden we een tijdlijn op. De elementen die men in de tijdlijn opneemt, moeten worden aangepast aan de aard van het dossier. In dit dossier was dat een beetje complexer. Mijn devies luidde steeds: *keep it simple*. Hoe minder rubrieken, hoe rapper men vooruitgang kon boeken. In dit dossier moest er echter steeds melding worden gemaakt van het bisdom of de congregatie, zodat men nadien kon selecteren welke feiten in welk bisdom of in welke congregatie hadden plaatsgevonden. Er was telkens de mogelijke pleger van een zedenfeit en de mogelijke verdachte van het schuldig verzuim. Die aparte rubrieken werden telkens in een Accessdatabank gestoken. Daaruit konden we dan alle feiten filteren die aan bisschop X of bisschop Y gemeld waren of aan congregatie X of congregatie Y. Indien er in een brief stond dat een slachtoffer mogelijk zelfmoordneigingen had, dan werd dat in de rubriek 'mogelijk gevaar' vermeld, met de toevoeging dat die zelfmoordneigingen aan bisschop X gemeld waren.

**Sophie De Wit** (N-VA): Met deze bestanden hebt u toch bijzonder veel in kaart kunnen brengen?

**Anne Beeckman**: Dat was uiteraard de bedoeling. Mijn rol bestond er vooral in ervoor te zorgen dat het dossier geen *hannekesnest* werd en dat men er gemakkelijk zijn weg in kon terugvinden. Bij zulke omvangrijke dossiers rijst immers vaak het probleem dat een kat er zijn jongen niet in terugvindt. Dat was in dit dossier niet het geval omdat alles in een digitaal klassement werd bijgehouden.

**Pierre Jadoul (MR):** Madame Beeckman, dans quelle mesure les différentes procédures judiciaires qui ont eu lieu dans ce dossier – chambre des mises, cassation, etc. – ont-elles eu à un moment donné, d'une manière ou d'une autre, un impact anormal ou considérable sur votre manière de travailler sur les dossiers de fond et sur la manière de traiter le fond?

**Anne Beeckman:** Het had eigenlijk relatief weinig invloed op ons dagelijks werk. Het grootste probleem in het dossier, volgens mij, was dat de dossiers van Adriaenssens weg waren. Het betrof meer dan 400 feiten die plots weg waren. Soms kon men gewoon het parcours volgen van iemand bij Halsberghe, dan Devillé naar Adriaenssens, over verschillende periodes. Hoe meer feiten men heeft, hoe meer kans op samenhang. Maar ja, als meer dan de helft van de feiten weg is...

Dus wat die dozen betreft, eerlijk gezegd, had ik mogen kiezen tussen de dozen en de feiten van Adriaenssens, dan had ik onderzoeksmatig voor die dossiers van Adriaenssens gekozen.

**Axel Weydts (Vooruit):** Misschien een heel algemene vraag, aansluitend bij de doelstelling van deze commissie.

Hebben u of uw collega's – wijlen Peter De Waele – op gelijk welk moment, toen u bij dit onderzoek betrokken was, op gelijk welke manier enige vorm van druk ondervonden om onderzoeksdaden al dan niet te stellen of om dingen al dan niet te onderzoeken? Druk vanuit de katholieke kerk of vanuit de politieke wereld? Kunt u daar iets over zeggen?

**Anne Beeckman:** Ik kan daar iets over zeggen. Ja, dat die druk er niet was. En zou die er geweest zijn, dan had ik dat op papier gezet. Sorry, maar mij houdt men niet tegen. En mijn collega's ook niet. Als wij recht in onze schoenen staan en wij doen ons werk en iemand zegt, eender wie, dat we iets niet mogen doen, dan staat dat op papier.

Uiteindelijk zijn die abrupt-pv's daar een bewijs van. Op dat moment was ik ambetant, omdat ik niet kon voortwerken. Men zegt gewoon in de pv's hoe de zaken zijn en hoe de zaken verlopen. Als er bij een huiszoeking een incident is, dan wordt dat in een pv gezet. Alles wat wij doen, zetten wij in een pv, op de manier zoals dat gebeurt. Dus ze zouden niet moeten beginnen met druk uit te oefenen.

**Axel Weydts (Vooruit):** Dank u voor dat antwoord, dat lijkt mij een zeer goede houding. Over die abrupt-pv's gesproken, dat is eigenlijk gebeurd op instructie van onderzoeksrechter Calewaert. Had u

zelf persoonlijk contact met de onderzoeksrechters, of verliep dat eerder via Peter De Waele?

**Anne Beeckman:** Nee, wij gingen meestal samen bij de onderzoeksrechter.

**Axel Weydts (Vooruit):** Hebt u enig idee wat de beweegredenen waren van mevrouw Calewaert om over te gaan tot het opstellen van die abrupt-pv's?

**Anne Beeckman:** Ja, ik kan dat voor een deel wel begrijpen. Ik was gefrustreerd, maar voor een deel zit daar ook wel een logica in, want het risico was... Normaal heeft men *the fruit of the poisonous tree*: alle pv's opgesteld over besmette stukken, worden op die manier ook besmet. Dus ik kan dat wel voor een deel begrijpen, maar wij waren vooral gefrustreerd dat we niet meer verder mochten zoeken. Dat was dan z gezegd de druk, als er al druk was, maar die staat dan gewoon in het pv.

**Axel Weydts (Vooruit):** Ja, dat begrijp ik, maar de Hoge Raad voor de Justitie vond het ook niet duidelijk of heeft niet kunnen aantonen of die opdracht tot het opstellen van die abrupt-pv's ook herroepen is door Calewaert of De Troy?

**Anne Beeckman:** Ik heb het verslag nog eens nagelezen en daar zit een vorm van tegenstrijdigheid in, aangezien dat er dan verder staat dat er 196 pv's zijn. Wij hebben mogen verder doen, alleen niet met de dossiers Adriaenssens. Dat was dan het grote verschil.

Mevrouw Calewaert heeft gezegd om te stoppen met alles waarover er discussie was. Die elementen zouden uit het dossier getrokken kunnen worden. In de praktijk is dat dan vooral Adriaenssens geweest. De stukken van het bisdom, het bisdom Mechelen, hebben we nadien toch nog mogen gebruiken.

**Axel Weydts (Vooruit):** Hoe omschrijft u uw werkrelatie met onderzoeksrechters De Troy en Calewaert? Was er een groot verschil in het werken met beide personen?

**Anne Beeckman:** We hebben allemaal onze eigen persoonlijkheid. Ik werkte liever met de heer De Troy samen dan met mevrouw Calewaert, maar moet je daar iets achter zoeken? Nee. Ik bedoel, jullie werken waarschijnlijk ook liever met collega X of collega Y samen.

**Axel Weydts (Vooruit):** Dat is zeker en vast het geval. Maar natuurlijk, het mag geen invloed hebben op het werk. Ik beweer niet dat het zo zou geweest zijn. De vraag heb ik gesteld, omdat

mevrouw Calewaert hier na lang doorvragen letterlijk heeft verklaard dat haar relatie met de heer De Troy zeer slecht was. Dat is eigenlijk nog zacht uitgedrukt, als we alles een beetje reconstrueren van de mensen die we hier al hebben gehoord. Had u daar weet van? Denkt u dat dat enige invloed heeft gehad op de werking in het dossier?

**Anne Beeckman:** Nee, helemaal niet. Het klinkt misschien een beetje cru wat ik nu ga zeggen, maar uiteindelijk als politiemens weten wij wat wij moeten doen. Ik bedoel, men heeft een stapel dossiers, een stapel feiten. Wij kunnen ons werk aan zonder dat er iedere dag iemand moet zeggen wat we die dag moeten doen. Zo zit dat niet in mekaar. Wij hadden werk genoeg.

**Axel Weydts (Vooruit):** Dus wat er zich op het niveau van de onderzoeksrechters en het parket afspeelde, had eigenlijk geen invloed op uw politiewerk? U hebt uw werk naar behoren kunnen uitvoeren, begrijp ik.

**Anne Beeckman:** Wij konden gewoon ons werk doen.

**Greet Daems (PVDA-PTB):** Ik wil mij even aansluiten bij de vraag van de heer Weydts over mogelijke druk die u zou hebben ervaren.

Een jaar voor zijn dood heeft de heer De Waele verklaard, naar aanleiding van het interview met de maakster van de docuserie *Godvergeten*, dat hij in het onderzoek geen enkel signaal of belletje had gekregen qua beïnvloeding. Maar hij zei: "Er zijn toch een aantal zaken gebeurd. Als ik hoor dat de advocaat van de kerk na de huiszoeking bij de procureur-generaal een keer zijn betoog kan doen. Wel, toon me één onderzoek in gans België waar dat kan." Ik vroeg me af of u daar ooit met de heer De Waele over hebt gesproken?

**Anne Beeckman:** Wij wisten dat destijds ook niet. Dat bewijst nogmaals dat die druk er niet was. Als dat in dit dossier zou zijn gebeurd, dan had dat evengoed in een ander dossier kunnen zijn gebeurd zonder dat we daarvan weet hadden. Wij gingen het doen en laten van de procureur-generaal niet na. Bovendien had dat ook geen enkele invloed op ons werk.

**Greet Daems (PVDA-PTB):** Ik heb ook nog enkele vragen over een aantal verklaringen van de heer De Waele in dat interview. Ik kan hem die vragen niet meer stellen. Op welke manier hebt u destijds met de heer De Waele samengewerkt?

**Anne Beeckman:** We hadden een goede samenwerking. We vulden elkaar goed aan qua specialisatie.

**Greet Daems (PVDA-PTB):** De heer De Waele heeft in dat interview verklaard dat iemand met een belangrijke positie in het onderzoek hem had gezegd dat er twee mastodonten in dat gerechtelijk onderzoek waren, namelijk federaal magistraat Lieve Pellens, die wel wilde maar niet kon, en Johan Delmulle, die het wel kon, maar het niet wou. Weet u wat hij daarmee bedoelde?

**Anne Beeckman:** Nee.

**Greet Daems (PVDA-PTB):** Het had gekund dat u daarover met hem had gesproken.

**Anne Beeckman:** Nee, maar eerlijk gezegd zie ik ook de relevantie daarvan niet in. Wij werden niet afgeremd in ons werk en hebben ons werk kunnen doen zoals we het ook in andere dossiers deden. We leven nog altijd in een rechtsstaat.

Soms frustreert mij dat wel. Ik volg uw werkzaamheden hier ook. Ik ben toch met pensioen, ik heb niks anders te doen. Ik vraag mij af wat u allen denkt. Denkt u dat wij willoze poppen zonder beroepseer zijn?

**Greet Daems (PVDA-PTB):** Ik beschuldig u voor alle duidelijkheid nergens van, mevrouw Beeckman.

**Anne Beeckman:** Nee, dat weet ik wel, maar begrijpt u dat het overkomt alsof het een hoop gefoefel en gedoe was? Sorry, maar dat was het niet.

**Greet Daems (PVDA-PTB):** De heer De Waele heeft die uitspraak gedaan aan de maakster van de docuserie.

**Anne Beeckman:** *Verba volant, scripta manent.* Ten eerste weet ik niet in welke omstandigheden hij dat gezegd heeft en wat zijn toestand toen was. Ik heb ook een keer een postuum gepubliceerd interview gelezen, maar het probleem is dat men dat niet meer kan nalezen en dat men niet kan zeggen dat men een uitspraak niet zo bedoeld had.

**Axel Weydts (Vooruit):** Ik probeer begrip op te brengen voor uw frustratie, maar u moet ook begrip opbrengen voor ons. Wij hebben een duidelijke maatschappelijke opdracht om te onderzoeken of er in dit hele dossier, dat toch vijftien jaar heeft aangesleept, disfuncties geweest zijn binnen het gerecht, het gerechtelijk apparaat en alles wat daaraan verbonden is. We onderzoeken ook of er beïnvloeding door de kerk of de politiek is geweest. Dat is onze opdracht. U mag het ons dus niet kwalijk nemen dat wij de vragen stellen die we moeten stellen. De meeste van deze vragen zijn

trouwens allemaal gebaseerd op een lijvig rapport van de Hoge Raad voor de Justitie. Ik zeg niet dat dat rapport heilig is, want bijna iedereen die hier al gepasseerd is, heeft opmerkingen over dat rapport gemaakt. We zullen het daarover in het verdere verloop zeker nog hebben. Wij stellen onze vragen echter op basis van het rapport van de Hoge Raad en op basis van de verklaringen van eerdere getuigenissen hier. U mag het ons niet kwalijk nemen dat wij die vragen stellen. Wij wijzen hier niet met de vinger. Wij proberen gewoon te onderzoeken of er disfuncties of beïnvloeding zijn geweest. Dat is onze taak en ik hoop dat u dat ook begrijpt.

**Anne Beeckman:** Dat begrijp ik helemaal en ik heb daar ook alle respect voor. Dat is ook een aspect van onze democratische rechtsstaat. Ik wil gewoon maar de dingen duidelijk maken. Met de zaken altijd zo omfloerst te zeggen, schieten we dikwijls niets op. Ik zeg liever hoe ik het aanvoel. Ik heb echter alle begrip en respect voor uw werkzaamheden.

**Sophie De Wit (N-VA):** In 2010 en 2011 hebben we de heer Devillé in de commissie al gehoord. Vorig jaar hebben we hem ook gehoord. Naar aanleiding van de dossiers die hij in zijn bezit had en wilde overhandigen, sprak hij altijd over de druk die de heer Stockman op hem had uitgeoefend. Klopt het dat u de heer Devillé daar ooit over hebt verhoord?

**Anne Beeckman:** Voor zover ik me herinner, heb ik de heer Devillé een aantal keren verhoord, maar wat daar concreet ter sprake gekomen is... Het was niet altijd evident om orde en structuur in de dossiers van de heer Devillé te krijgen. Hij was soms nogal creatief met de nummering van zijn dossiers. Hij begon dan dingen opnieuw te nummeren en bij momenten was dat echt een puzzel. Dossier 150 werd plots dossier 350 en dan vonden we de 200 dossiers daartussen niet meer, omdat hij met een nieuwe nummering was begonnen. Dat was vooral mijn insteek bij de verhoren van de heer Devillé.

**Sophie De Wit (N-VA):** De heer Devillé had namen en lijsten, die hij aan de parlementaire commissie wilde geven. Daarom wilde de heer Stockman een procedure starten tegen hem. Daarover zou het zijn gegaan, maar ik begrijp dat dat al lang geleden is.

Wanneer men een procedure wil voeren omdat men namen en lijsten wil bezorgen, wordt dat door de betrokkenen natuurlijk ervaren als een vorm van druk die wordt uitgeoefend via procedurele middelen. Begrijp mij niet verkeerd.

**Anne Beeckman:** Dat zegt mij niets.

**Sophie De Wit (N-VA):** Ik denk dat u veel zaken hebt gedaan. We hebben al heel veel mensen gehoord die zeiden dat er druk werd uitgeoefend op hen of op andere manieren. Wij hebben natuurlijk ook onze taak. Ik twijfel alleszins niet aan de plichtsbewustheid van de onderzoekers. Daar kunt u van op aan. Daaraan twijfel ik niet.

**Anne Beeckman:** Ik wil ook vooral nog eens benadrukken hoeveel werk daarin gestoken is. Wanneer ik soms pv's las van opzoekingen van mijn collega's, was ik onder de indruk dat ze op basis van zulke fragmentaire informatie toch nog een dossier of een feit konden reconstrueren. Daarin is echt enorm veel geïnvesteerd.

**Sophie De Wit (N-VA):** Ik ben blij dat u dat ook zegt in deze commissie. We weten namelijk dat veel slachtoffers met het gevoel achterblijven dat ze in de steek zijn gelaten. Het is dus goed om te horen dat er mensen met die dossiers zijn bezig geweest en het onderste uit de kan hebben gehaald om daarvan iets te maken. Ik ben dus blij dat u dat op die manier komt vertellen aan onze commissie.

**Anne Beeckman:** Dat was ook een groot deel van de motivatie van de onderzoeksploeg. Puur strafrechtelijk lag het namelijk heel moeilijk en zou men er geen prijzen mee winnen. Wij vonden wat we deden wel allemaal maatschappelijk relevant.

**Sophie De Wit (N-VA):** Als u zegt dat er geen prijzen mee te winnen waren, wat bedoelt u dan? Bedoelt u dat het feiten waren uit een ver verleden, dat het een moeilijke bewijslast was en dat u twijfelde of u het tot een goed einde zou kunnen brengen? Dat bedoelt u, neem ik aan? U zette echter door omwille van de maatschappelijke relevantie. Begrijp ik het goed?

**Anne Beeckman:** Wanneer men als politiedienst een onderzoek voert, wil men in principe de waarheid achterhalen. Wanneer iemand een ongegronde klacht indient en men kan bewijzen dat die klacht ongegrond is, is dat op zich ook een resultaat. In principe zijn de meeste dossiers echter gericht op een uiteindelijke veroordeling. We wisten dat dat in deze moeilijk zou zijn.

De versnippering in het dossier was ook enorm. Er waren de bisdommen en de congregaties. Uiteindelijk waren er huiszoekingen bij 23 congregaties en 8 bisdommen. Die feiten waren dus versnipperd qua hiërarchie, maar ook in de tijd.

**Pierre Jadoul (MR):** Les faits étaient relativement anciens pour un certain nombre des dossiers que

vous avez examinés, madame. Pour ma part, je voulais voir dans quelle mesure la prescription, acquise ou en cours, a eu une influence – que je ne critique pas en posant la question – sur la manière dont l'enquête a pu être poursuivie ou menée? À un moment donné, y-a-t-il eu des échanges entre les enquêteurs et le ou la juge d'instruction, peu importe le moment? Est-ce qu'il y a eu des échanges où l'on s'est dit que la prescription était manifestement acquise pour un certain nombre de faits et où on s'est demandé s'il fallait enquêter ou épuiser des ressources humaines par rapport à des faits qui sont trop anciens et pour lesquels la voie serait sans issue? Je ne dis pas que c'était le cas mais cela aurait-il fait l'objet d'échanges ou de réflexion entre les magistrats et la cellule d'enquête?

**Anne Beeckman:** Voor zover ik me herinner, is die discussie nooit gevoerd. Men zag dat het om oude feiten ging, maar uiteindelijk kon men pas op het einde van de rit na het onderzoek de eventuele samenhang bekijken. Het is niet aan een politiedienst om uit te maken of een zaak al dan niet is verjaard. We hebben onderzocht wat we konden onderzoeken. Er waren feiten bij van 60 jaar oud. Die zijn ook onderzocht. Alles is onderzocht.

Le **président:** Je vous remercie. D'autres souhaitent-ils encore poser l'une ou l'autre question à Mme Beeckman?

**Greet Daems (PVDA-PTB):** Ik kader even mijn vraag. Wij willen vooral het onevenwicht in het dossier beter begrijpen. De belangen van de slachtoffers lijken immers systematisch te zijn genegeerd. Het dossier zal nu misschien worden afgesloten zonder dat er straffen wegens schuldig verzuim zullen worden uitgesproken.

Ik heb in dat kader een vraag over de beschuldiging van bezit van beelden van seksueel misbruik van kinderen op de pc van Vangheluwe. In juli 2012 is daar een pv over opgesteld. Hebt u dat feit ook mee behandeld?

**Anne Beeckman:** Nee. Ik was helemaal geen expert in die materie. Eerlijk gezegd voelde ik me niet geroepen om daarnaar te kijken of me daarmee te moeien, aangezien ik op dat vlak geen enkele expertise heb.

**Greet Daems (PVDA-PTB):** Dan zal ik mijn vervolgvragen daarover ook niet stellen.

**De voorzitter:** Mevrouw Beeckman, dank u voor uw aanwezigheid op de hoorzitting in deze commissie.

*De openbare commissievergadering wordt gesloten om 11.50 uur.*

*La réunion publique de commission est levée à 11 h 50.*

Na lezing, volhardt en tekent,

.....  
Voornaam – Naam getuige